

Asonance – koncert k 35. výročí založení skupiny, 20. listopadu 2011, Praha, Lucerna „Chlapci, dojali jste mě,

“ sděloval jsem o přestávce v zákulisí velkého sálu Lucerny Luboši Pickovi a Mirovi Rokytovi, dvěma ze zásadních hybatelů

Asonance

• ”

Ted' už je před vámi jen Strahov, maximálně jestli si chcete po cestě zahrát ve Sportovní hale.

“ No, všelijak se smáli a ošívali, samozřejmě. Jenže to se ošívali v uplynulých letech taky, když jsem jim v nadšení nad nějakým vyprodaným zásadním pražským sálem, který navštívili se svým nečetným, o to však lépe připraveným koncertem, říkával, že by tu Lucernu měli zkusit. „*Rozhodli jsme se letos na jaře, ale moc se nám do toho nechtělo. Musím říct, že nás hodně přemluvil Honza Friedl*

“,“ připomněli zásluhy muže, který popisovaný večer zvučil.

A zvučil ho pěkně, abych se dostal k hudbě, snad jen na začátku chvílku trvalo, než se hlasitost – a tím i srozumitelnost – zpěvů pozvedla nad „hlukovou“ úroveň instrumentů, která je u nových kousků většinou určena typickou keltskou dvojicí nástrojů klávesy – bicí... Mimochodem, nových písní byla na výročním koncertu k 35. letům kapely Asonance většina, což jsme věděli ještě před začátkem koncertu. Jak to? Inu, každý divák dostal brožurku Asonance v Lucerně (16 stránek A5!), kde si mohl počíst o pětatřicetileté historii Asonance, našel zde kompletní diskografii kapely nebo třeba mapku ukazující, kde všude si Asonance zahrála; klasicky poctivý asonanční přístup. No a přečetli jsme si tam i jména všech písní, které měly ten večer zaznít; od programu koncertu v Rudolfinu nás dělilo už jen to, že jsme pro zachování aspoň určitého překvapení nedostali písničky srovnané tak, jak šly po sobě...

Zazněla dokonce jedna úplná premiéra (*Bitva u Arsufu*) a ještě jedna píseň, která dosud nevyšla na desce (*Já s tebou nepojedu*)

; toho jsem si opravdu cenil. Zmíněné „nové písně“ („pro současníky“) pak pocházely hlavně z posledních dvou řadových alb

Království Keltů

a

Jestřáb

, ale mezi nové písně byly řazeny například i

Zelené francouzské pláně

. „Písně pro pamětníky“ ale nebyly nijak odstrčené a v jejich rámci jsme slyšeli leccos už normálně neslýchaného (

Harfa

), popř. písně s hosty, což byl jednak Petr Vacek (nádherně znějící

Loch Tay Boat Song

), jednak celé družstvo exčlenů. V rámci vzpomínání „jak to bylo na začátku“ představila totiž Asonance zakladatelskou sestavu, což byli kromě jediného stále fungujícího zakladatele, kapelníka Honzy Laštovičky také jeho bratr Pavel, Milan Štěrbá a František Korecký. Udělat svůj vlastní revival a předvést nám, jak zněla Asonance 1976 bohužel odmítli, ale s doprovodem současné sestavy se pěvecky připojili třeba ke skladbám

Ptákům křídla nevezmou

nebo

Námořník

.

„*Ohromně nás to nabíjí*“, referovali mně asonančníci spokojeně o svých pocitech a nebyl důvod jim to nevěřit: stáli tváří v tvář vyprodané, spokojené Lucerně, která je hnala do obrátek až k přídávkovým

Alison Gross nebo *Čarodějníci z Amesbury*. Sen mnoha kapel. Hrozně jsem jim to přál. Těch smůl a drobných i větších neúspěchů kolem naší muziky bylo v poslední době nějak moc. O to větší radost, když si tahle momentálně dvanáctihlavá parta napíše na program „skotské, irské balady a písně v podání legendy českého folku“ a taky se tak zachová. Protože kapela, která zaplní Lucernu, je prostě legenda.